

Milý Bože,

bravo! Jsi fakt jednička. Ještě než jsem Ti svůj dopis poslal, už jsi mi odpověděl. Jak to děláš?

Dneska ráno jsem hrál s Einsteinem šachy ve společenské místnosti a přišel za mnou Popcorn:

„Jsou tady tví rodiče.“

„Mí rodiče? To není možný. Jezdí jenom v neděli!“

„Viděl jsem vaše auto. Máte červeného džípa s bílou plachtou, ne?“

„To není možný.“

Pokrčil jsem rameny a hrál dál. Ale musel jsem na to pořád myslet, takže mi Einstein bral jednu figurku za druhou, což mě ještě víc rozhodilo. Neříkáme mu Einstein proto, že by byl ze všech nejchytřejší, ale protože má dvakrát větší hlavu než my ostatní. Prý má uvnitř vodu.

To je fakt škoda, protože kdyby tam měl mozek, mohl by to dotáhnout daleko, Einstein.

Když už bylo jasné, že prohraju, vykašlal jsem se na šachy a šel za Popcornem k němu do pokoje, protože jeho okna vedou na parkoviště. Měl pravdu: přijeli mi rodiče.

Abys byl v obraze, Bože, musíš vědět, že mí rodiče a já bydlíme daleko. Když jsem ještě bydlel doma, vůbec jsem si to neuvědomoval, ale když teď bydlím tady, tak vidím, že je to opravdu daleko. Rodiče za mnou jezdí jenom jednou za týden v neděli, protože v neděli nepracují a já taky ne.

„Vidíš, že jsem měl pravdu,“ řekl Popcorn, „co mi za to dáš, že jsem ti to řekl?“

„Mám oříškovou čokoládu.“

„Jahodový bonbon už jsi dojed?“

„Jo.“

„Tak tu čokoládu.“

Popcornovi se samozřejmě nesmí dávat nic k jídlu, protože je v nemocnici, aby zhubnul. V devíti letech váží devadesát osm kilo a na metr a deset centimetrů výšky měří na šířku taky metr. Vejde se jedině do mikiny na americké fotbal. A to se na něm ty pruhy tak hejbou, že z nich mám mořskou nemoc. Nikdo z kamarádů a ani já vlastně nevěříme, že by někdy mohl bejt jinej než tlustej, a protože je nám ho líto, že má pořád hlad, dáváme mu dojídat svoje porce. Co